

Könyvespolc

Susanna Millar: Játékpszichológia

Olvasmányosan, de tudományos igényességgel írta Susanna Millar angol pszichológusnő Játékpszichológia című könyvét, a-melyben sorra veszi az ismert játékelméleteket, összeszedi a megfigyeléses, illetve a kísérleti vizsgálatok alapján a játék különböző formáival kapcsolatos tudnivalókat.

Az első két fejezetben azokat az elméleteket ismerjük meg, amelyek hatottak a játékot elemző pszichológiai gondolkodásra. Platón alakját idézi, aki elsőként ismerte fel a játék gyakorlati hasznát a tanulásban, majd a nagy reformer nevelőkre utal, kezdve a XVII. századbeli Comeniustól Rousseau-n, Pestallozzin át Fröbelig, akinek hatására a pedagógusok egyre inkább elfogadták azt a nézetet, amely szerint a nevelésnek „számolnia kell a gyermekek természetes érdeklődésével és fejlettségi szintjével”.

A XIX. század közepén és végén az evolúciós elmélet hatása kedvezően befolyásolta és fellendítette a gyermek megfigyelését, tanulmányozását, a játékelméletek kialakulását. Említésre kerül a könyv ebben a részében. Herbert Spencer: „A felesleges energia”, G. I. Hall: „A fejlődés megismérlésének elmélete”, Kari Gross: „A készségek gyakorlása” valamint James Sully: „A játék, mint attitűd” című munkája.

Susanna Millar könyvében fontos teret kap a pszichológiai elméletek játékfelfogása. A játék pszichoanalitikus magyarázata Sigmund Freud nevéhez fűződik, Jean Piaget a fejlődéslélektanba ágyazva tett fontos megfigyeléseket a játékról.

Egy fejezet különböző fejlődési szinten vizsgálja az állatok játékos magatartását. A „Játék ez?” -című fejezet az ízeltlábúak viselkedésére vonatkozó megfigyeléseket összegezi. A gerincesek közül a madarak és az emlősök játékával kapcsolatos kísérletekről, megfigyelésekről olvashatunk.

A könyv további fejezeteinek címei: Az explorációs és a mozgásos játék, A képzelet, az értelem és a fantáziajáték, Játék és utánpótlás, A társasjáték, Az egyéni és a társadalmi különbségek hatása a játékra, Játékterápia – szemléletesen utalnak a tartalomra, amelyben az író a gyermek fejlődésének különböző fokaira jellemző játékformákat tárgyalja.

Miért játszunk? Van-e a játéknak biológiai háttere? – teszi fel a könyv végén a szerző a kérdéseket, amelyekre még mindig hozhatnak építő, árnyaló elemeket a megfigyelők, mintegy részvételre készítve az olvasót.

Susanna Millar könyve, amint ő maga írja az előszóban, elsősorban az érdeklődő olvasónak szól, ezért az elméleteket és a kísérleteket egyszerűbben és kevésbé szakszerűen tárgyalja, mint amilyenre a pszichológushallgatóknak szükségük lenne. Számukra gazdag irodalomjegyzéket közöl, mely a kísérleti és technikai részletkérdésekkel foglalkozó szakirodalmat tartalmazza.

(Susanna Millar: Játékpszichológia. Maecenas Kiadó)